

have som Embedspligt, at vie og velsigne Forbindelser, om hvilke Kirkens Herre har udtalt Fordømmelse.“ Man kunde jo med samme Ret sige: Man ved godt, hvem der sigtes til her, og ergo kunde man med den Begrundelse, den højtærede Minister har benyttet over for mig, komme til det Resultat, at det er Kultusministeren, der har bragt Mureren ind i Diskussionen. Det skal imidlertid ikke lykkes den højtærede Justitsminister at slippe fra, at det var ham, der gjorde det, og slippe fra den Maade, hvorpaa han gjorde det.

Hvad er det, Mureren har villet hævde? Retten til at faa Bryllup? Nej, det er noget mere, han har villet, han har villet hævde sin Ret til at blive viet netop af den Embedsmand, som var forpligtet dertil. Da saa Præsten vægrer sig, faar Mureren Medhold saa vel af Kongen som af Kultusministeren, og med dette i Hænde gaar han atter til Præsten, men denne vægrer sig haardnakket ved at vie ham. Nu kunde jeg lide at spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke i et lignende Tilfælde med lige saa stor Kraft som Mureren vilde hævde sin absolutte Ret til at kræve af denne Præst, at han skulde vie ham. Jeg tror det. Jeg har faaet den Opfattelse af den højtærede Justitsminister — og den Opfattelse har jeg faaet af ham baade som Folketingsmand, da han sad her i Tinget uden endnu at have naaet det Stade, han nu har naaet, og som Minister —, at han just ikke hører til de bløde Karakterer, der høje af for en eller anden Embedsmands Nykker. Nu er Mureren, som den højtærede Minister har forsøgt at gøre Grin med her, formodentlig af samme Stof som den højtærede Justitsminister. Han har været i det Tilfælde, som jeg ikke ved, om den højtærede Justitsminister har været i, at høre til de fraskiltes Rækker, og Præsten siger til ham: Jeg vil ikke vie Dem, men Mureren svarer: Det skal De ifølge Loven, og han vedbliver at forfølge sin Ret. Jeg giver Mureren Medhold deri og mener, at hvad enten dette Tilfælde har været Anledningen til, at Lovforslaget er kommet frem, eller ikke, har det bidraget ikke saa lidt til at fremme Lovforslagets Gang gennem Rigsdagen og Lovgivningens Faktorer i det hele taget, og naar saa er, tror jeg, at Mureren, selv om han ikke er nogen Helt, har gjort mere, end mangen anden har gjort.

Justitsministeren (Alberti): Jeg staa ganske rigtig i de fraskiltes Rækker, men

jeg er dog ikke naaet op i Højde med Mureren, thi jeg har endnu ikke gjort noget Forsøg paa at blive gift igen. Skulde jeg imidlertid komme i Murerens Tilfælde og det skulde vise sig, at min Sognepræst havde Betæneligheder, tror jeg dog ikke, at jeg vilde bære mig ad som Mureren, medmindre jeg i Grunden ikke brød mig om at blive gift. Hvis jeg virkelig brød mig om at blive gift, hvis det virkelig var det, jeg satte Pris paa, vilde jeg selvfølgelig søge ad anden Vej at blive det og saa klage over den Præst, der havde nægtet at udføre det, som jeg mente var hans Embedsgerning. Det var den Vej, jeg mente, det havde været naturligt for Mureren at gaa, naar han vilde hævde sin Ret. Men det synes aabenbart, at Mureren har lagt større Vægt paa at komme til en Sejr over Præsten, hvad han kunde være kommen til endda, eller har lagt større Vægt paa at tvinge Præsten til at foretage denne Handling, som var Præsten imod, end han lagde paa at blive gift med sit Hjertes udkaarede.

Nu have vi her i Dag hørt, at det var ikke blot sin egen Ret, han vilde hævde, men det var — og det er maaske det, der har sat ham saa stærkt i Fyr og Flamme — Kongens Ret og Kultusministerens Ret. I denne Forbindelse maa jeg dog gøre opmærksom paa en lille Fejltagelse i det ærede Medlems seneste Udtalelse. Det ærede Medlem sagde nemlig, at Mureren gik til Præsten for at blive viet, Præsten nægtede at vie ham, og saa fik Mureren Medhold af Kongen og Kultusministeren. Saaledes forholder det sig ikke. Mureren fik i sin Tid en kgl. Bevilling til Skilsmisse og til at indgaa nyt Ægteskab. Efter at han havde faaet denne Bevilling gik han til Præsten, Velsen blev nægtet ham, og han klagede saa til Kultusministeren, hvorimod Sagen selvfølgelig ikke har foreligget for Kongen, efter at Pastor Ifversens Nægtelse var kommen frem.

Det ærede Medlem beklagede sig stadig over, at jeg havde draget Mureren ind i Debatten. Jeg synes egentlig, at naar det ærede Medlem sætter Murerens Fortjenester saa højt, burde det ærede Medlem være mig taknemmelig for, at jeg har givet ham Lejlighed til her i Tinget at fremhæve, hvorledes denne Mand gaar som uforfærdet Ridder i Striden, ikke blot for sin egen Ret, men for andres Ret, for at Retten kan ske Fyldest. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem behøvede at være saa irriteret derover. Men Forholdet er,